

Oorverdovende Stilte

Oorverdovende Stilte

Miriam de Vries

Auteur: Miriam de Vries
Coverdesign: Miriam de Vries
Cover foto: Jon Tyson
ISBN: 9789463678667
©Miriam de Vries

DEEL 1

SPREKEN

HOOFDSTUK 1

‘Skye? Ik vroeg je wat.’ Ik zit op een lelijke, rode bank tegenover mijn psychiater. Ja, het is een psychiater en niet een psycholoog. Haar naam is Charlotte Austin en ik heb al gesprekken met haar, sinds ik acht ben. Laat ik me mezelf even voorstellen. Hoi, ik ben Skyler Davis, zestien jaar en schizofreen.

Ik kijk op van de vloer. Ik heb hier al zo vaak gezeten, dat ik nu weet dat er vierentwintig houten planken op de vloer liggen. Dertig inclusief die onder het rode tapijt.

Charlotte kijkt met een vragende blik terug. ‘Sorry, ik heb het niet meegekregen,’ zeg ik onzeker. Ik speel nerveus met het touwtje van mijn vest. Ik laat het ronddraaien en kijk toe hoe het een niet-bestaande schaduw achterlaat. Charlotte is ontzettend aardig, maar ik wil helemaal niet met haar praten. Het is niet nodig, maar mijn ouders, school en Charlotte staan erop dat ik deze gesprekken blijf houden.

‘Ik vroeg waarom je de borden kapot hebt gegoooid.’ Ze laat een rust vallen, voordat ze verder gaat met praten. ‘Je moeder belde op en

vertelde dat een aantal borden stuk waren. Ze dacht dat je weer een uitbarsting had. Ze is bezorgd, Skye. Ze wil niet dat je weer in een psychose belandt.' Ze praat met een zachte en rustige stem. Op de een of andere manier kan ze nooit boos worden. Ze houdt zichzelf altijd onder controle. Zelfs als ik schreeuw, tier of helemaal niets zeg. Charlotte is altijd de rust zelve. Altijd.

'Ik was gewoon boos.' Ik praat tegen haar, maar ik kijk haar niet aan. 'Mam zei dat het oké was. Ik moest alleen de nieuwe borden heel laten en dat heb ik gedaan. Het was niets. Echo heeft me hier niet toe gedwongen.' Heel even kijk ik haar aan om te zien of ik haar heb overtuigd, maar het lijkt er niet echt op.

Schizofrenie is een ziekte waarbij je stemmen in je hoofd hoort. Ze vertellen je dat je iets moet doen en ze blijven zeuren tot je dat hebt gedaan.

Om eerlijk te zijn: dat heb ik, maar niet precies zo. Ik hoor geen stemmen: meervoud, maar een stem: enkelvoud en Echo zegt nooit slechte dingen, maar blijkbaar zit daar geen verschil tussen. Als je stemmen hoort ben je schizofreen. Punt. Het maakt geen zak uit of het nou goede dingen zijn of slechte dingen zijn, die de stem zegt, als je dingen hoort die er niet zijn, ben je gek.

Ik twijfel daar al aan, sinds ik twaalf ben. Ik heb het opgezocht op het internet, nagevraagd bij bijna al mijn biologiedocenten en zelfs bij Charlotte. De definitie blijft hetzelfde, maar ik blijf van mening dat ik niet gek ben. Het klopt niet met het beeld, maar wie ben ik om een psychiater ervan te overtuigen dat ik niet gek ben?

Het nare is dat mam degene was die me dit heeft aangedaan. Oké, het is niet haar schuld dat ik dingen hoor die er niet zijn, maar zij heeft ervoor gezorgd dat ik het label "schizofreen" kreeg. Het is in mijn geheugen gebrand, als de dag van gisteren. Ik zat buiten, in het gras. Echo vertelde me een verhaal over de elfjes die tussen de grassprietjes leefden. Ik geloofde haar niet. Mam hoorde me brabbelen en vroeg met wie ik aan het praten was. Ik, een meisje van vijf, vertelde in al mijn onwetendheid over Echo. Ik vertelde haar in geuren en kleuren over de elfjes in het gras. Ik vertelde haar dat ik Echo niet geloofde, niet over de elfjes, maar niet alles wat ze zei was onzin. Mam vroeg door en ik vertelde dat Echo me influisterde wat te doen, of juist niet. Mam dacht dat het een denkbeeldig vriendje was. Dat was ze ook wel, maar het was niet denkbeeldig. Ze was echt en dat is niet veranderd.

Mijn ouders dachten dat het wel over zou gaan, naarmate ik ouder werd. Jaren gingen voorbij, maar Echo bleef. Ze praatte elke dag met me. Ik sprak terug. Soms kon ze haar mond maar niet houden, ze heeft geen rem. Tegen de tijd dat ik acht jaar oud was, voerde ik nog altijd gesprekken met Echo. Ik leerde wel dat mensen me voor gek verklaarden, als ze me hoorden praten tegen mezelf. Ik keek wel uit, maar mam betrapte me. Ik was in mijn kamer bezig met mijn huiswerk. Ik vroeg om hulp aan Echo en mam hoorde het gesprek. Vanaf dat moment is het allemaal bergafwaarts gegaan. Ziekenhuis in, ziekenhuis uit. Gesprekken met de ene dokter en gesprekken met de andere. Uiteindelijk concludeerden ze maar dat ik schizofreen was. Het was niet eens zeker, maar ze wisten ook niet wat het wel moest zijn. Ze zeiden dat het simpel-schizofrenie was, een nog relatief onbekende vorm van schizofrenie, omdat ik niet helemaal in het “gewone” beeld paste. Vertaling: ze wisten niet wat ik heb, maar ik ben niet normaal. Ze hebben me maar een label gegeven, zodat ik ergens bij hoorde. Dat label heb ik tot de dag van vandaag nog steeds.

‘Wat heeft Echo dan gezegd?’ vraagt Charlotte. Ze heeft een pen en een kladblok op haar schoot liggen. Af en toe krabbelt ze iets op.

‘Niets, ik was gewoon kwaad. Kan dat niet?’ vraag ik iets te luid. Charlotte krimpt nog net niet in elkaar van mijn luide reactie.

‘Waarom was je kwaad? Wat is er gebeurd?’ vraagt ze rustig.

Ik zucht. Waarom moet er overal toch een reden voor zijn? ‘Ik haalde voor wiskunde een vier, terwijl ik zo hard had geleerd. Ik baalde zo erg. Het is al de derde op rij!’

Leugen. Het verhaal is deels waar. Ik ben ontzettend slecht in wiskunde, maar erg goed in talen. Echo daarentegen is dan weer heel goed in wiskunde. Zij zorgt er dan voor dat ik voldoende haal. Door haar haalde ik een zeven, in plaats van de vier die ik hoorde te krijgen. Ik was niet boos, omdat ik een laag wiskundecijfer had, maar omdat Echo me de hele nacht had lopen irriteren. Gelukkig heeft Charlotte geen toegang tot mijn rapportcijfers.

‘Ik kan begrijpen dat dat frustrerend is. Je had immers je best gedaan en hard ervoor geleerd. Kan je ook begrijpen dat je moeder is geschrokken?’ Ze buigt wat verder naar voren om meer tot me door te dringen.

‘Ja, dat snap ik,’ zeg ik, terwijl ik wat meer naar achteren buig. ‘Dat was ook niet de bedoeling. Ik wilde alleen mijn woede kwijt.’ Ik snap

soms niet waarom ik sommige dingen niet kan doen zonder dat ik meteen weer naar de psychiater word gestuurd.

Toch knikt Charlotte en kijkt me aan. 'Heb je nog vragen?' vraagt ze na een lange stilte.

Ik schud mijn hoofd. Nog een les die ik snel leerde: hoe minder je vraagt, hoe beter.

'Hoe zit het met je medicijnen?' vraagt Charlotte, terwijl ze een blad omslaat. 'Heb je er nog genoeg? Werken ze nog?'

'Ik heb er nog genoeg en ze werken prima.' Weer een leugen. Ik slik die dingen nooit. Pillen zijn vreselijke dingen. Net vergif. Ik word er suf van en dan wordt Echo boos. Ze haat het als ze weg wordt gedrukt en ik houd er niet van als zij boos op mij wordt, dus ik slik ze niet. Probleem opgelost.

'Oké, goed.' Charlotte kijkt vluchtig op haar horloge en ziet tot haar schrik dat het uur al weer over is. Charlotte staat op en trekt haar nette, veel te strakke rokje naar beneden. Ze steekt haar hand uit. Op de een of andere manier sluit ze altijd af met een hand, alsof ik dan gebonden ben om terug te komen.

Ik pak haar hand en schud hem. Niet te hard, maar wel stevig. 'Tot over twee weken,' zegt ze met een kleine glimlach. Ze loopt naar de deur en houdt die voor me open. 'Tot ziens en succes.'

'Ja, tot ziens,' antwoord ik, terwijl ik de koude gang op loop. Charlotte knikt nog eens en sluit de deur achter mij. Ik kijk nog even achterom en loop dan door de lege gang. De bankjes in de hal zijn leeg en de meeste deuren zijn dicht. Bijna alle kamers zijn donker en verlaten. Een voor een kijk ik naar binnen, als ik voorbijloop. Alle kamers lijken op elkaar. Ze zijn allemaal even stijf en formeel. Alleen heeft de ene kamer een blauw tapijt, terwijl de andere geen tapijt heeft. In de laatste kamer zit een man en een vrouw. Het is overduidelijk dat de man de hulpverlener is en de vrouw de cliënt. De man zit net zoals Charlotte, met zo'n clip-board op schoot en een net pak aan. De vrouw huilt, ik vraag me af waarom.

Ik loop verder naar het eind van de gang. Verder zijn alle kamers gesloten. Blijkbaar zijn er op donderdag niet veel mensen die met psychiaters praten. Behalve ik.

'Dat ging toch goed?' vraagt Echo, wanneer ik bijna aan het eind van de gang ben.

Ja, echt super. Dank je dat je me aanmoedigde en me hebt gesteund tijdens het gesprek! Echt toppie!’ Chagrijnig druk ik op het knopje van de lift. Als er niets gebeurt, druk ik nog eens en nog eens. Ik weet dat het niet helpt, maar het voelt wel goed.

‘Ik probeer je alleen maar te helpen!’ roept Echo uit. Ik negeer haar. Ze heeft al genoeg schade aangericht. Gelukkig pakt ze het signaal snel op en houdt ze zich stil. Met een “ping!” geluid gaan de liftdeuren open. Als de deuren opengaan zie ik mezelf in de reflecterende achterwand van de lift. Ik staar naar mezelf. Ik zie er nog steeds hetzelfde uit. Gelukkig ben ik qua uiterlijk niet veranderd na dit opbeurende gesprek. Ik stap naar binnen en druk veel te vaak op het knopje van de begane grond.

‘Stop maar! De deuren snappen het wel!’ roept Echo als ik al meer dan tien keer op het knopje naar beneden heb gedrukt.

‘Sinds wanneer kan jij met deuren praten? Ik dacht dat je maar een stem was, niet een deurenfluisteraar.’ Voor de laatste keer druk ik op het knopje en de deuren schuiven teregend traag dicht. Ik voel een kleine schok, wanneer we naar beneden zoeven.

‘Sinds wanneer kun jij alleen maar tegen mij katten?’ roept Echo gefrustreerd uit. *‘Het spijt me, oké? Is dat wat je wilt horen? Sorry. Ik had je niet moeten irriteren. Ik had mijn mond moeten houden.’*

‘Ja dat had je zeker moeten doen!’ schreeuw ik in de lift. Ook al is de lift niet groot, mijn stem echoot een paar keer door de kleine ruimte. Dan kijk ik angstig om me heen om te kijken of iemand me heeft gehoord. Gelukkig ben ik alleen en zijn we nog niet beneden.

‘Sorry!’ roept Echo voor de derde keer. *‘Wat moet ik doen om je op te laten houden? Ik kan er niet tegen als jij boos bent.’* Ik hoor aan haar stem dat ze het meent en daar ben ik blij om. Ze kan dan wel heel kattig doen en heel bazig zijn, maar ze heeft wel altijd het beste met mij voor.

‘Je moet me laten slapen vannacht. Dat is alles.’

‘Goed, ik houd mijn mond.’

‘Dank je. Daar ben ik blij mee.’ Precies op het moment dat ik ben uitgepraat, komt de lift tot stilstand. De deuren schuiven open en ik sta op de begane grond van het gebouw. ‘En nu nog thuiskomen,’ mompelt ik.

Ik stap de lobby van het gebouw in en loop naar de uitgang. De secretaresse kijkt op van haar werk, als ik voorbijloop. Ik ga naar buiten en kijk de drukke straat over. De lucht reflecteert mijn stemming perfect: grijs en donker.

Ik ga op het vochtige stoepje staan aan de rand van de weg. Auto's van alle soorten en maten racen voorbij. Ik staar over de weg en wacht tot ik een gele auto zie met het bordje "taxi" bovenop. In de lange stroom met auto's zie ik er eindelijk eentje. Ik steek mijn hand uit en de gele wagen manoeuvreert zich naar de stoep. Hij komt met piepende banden tot stilstand. Ik trek de deur open, stap in en sluit de deur achter me. Eindelijk kan ik naar huis.

HOOFDSTUK 2

‘Goedemiddag, mejuffrouw,’ zegt de man met een licht Spaans accent. ‘Ik ben Fernando en ik ben je chauffeur voor vanmiddag. Waar wil je heen?’

Ik kijk hem aan vanuit de achteruitkijkspiegel. Hij draagt een oude pet en oudere kleding. Ook heeft hij een vriendelijke lach, een stoppelbaardje en vriendelijke ogen. Ik glimlach, in ieder geval is er iemand die vandaag nog normaal tegen me doet.

Ik sta op het punt mijn adres te geven, maar Echo grijpt in. *‘Ga twee straten verder,’* zegt ze dringend. Ik vraag me af waarom, maar ik vertrouw Echo. Vooral omdat we nog geen twee minuten geleden een wapenstilstand hadden. Ze zou nooit zomaar haar belofte breken zonder goede reden. Snel noem ik het verkeerde adres op. ‘Komt voor elkaar!’ zegt Fernando met een hoofdknik. Hij draait de sleutel om in het slot en trekt rustig op. Ik doe mijn riem vast en ga comfortabel in de auto zitten. Mijn hoofd steunt op mijn hand, terwijl ik uit het raam kijk. Regen tikt in een rustgevend ritme tegen de ramen, terwijl we de stad uit rijden.

Het is helemaal stil in de auto. Zelfs de radio staat niet aan. *'Praat met hem,'* commandeert Echo na een paar minuten.

'Wat? Waarom? Waar moet ik het over hebben?' vraag ik zo zacht als ik maar kan. Zo zacht dat Fernando het hopelijk niet hoort. Vanuit mijn ooghoek gluur ik naar de chauffeur, maar hij lijkt niets door te hebben.

'Vraag iets over zijn dienst.' Echo's toon begint met de minuut dringender te worden. Ik word er nerveus van. Er is iets mis. *'Zeg iets! Toe! Het is een zaak van leven of dood!'*

Ik voel de spanning in mijn lichaam stijgen. Ik ga wat verder naar voren hangen, zodat ik dichterbij hem zit. Normaal gesproken praat ik niet met de chauffeur. Ik ben niet een erg kletserig type. Ik houd meer van de stilte.

Allemaal openingszinnen vliegen door mijn hoofd, maar ik kan niets bedenken wat echt goed past. *'Vraag naar zijn dienst,'* zegt Echo nog eens.

'Eh... Is dit je laatste ronde?' vraag ik ongemakkelijk. Ik kan mezelf wel voor de kop slaan. Het kwam er zo zielig uit. Hij moet toch weten dat ik een bedoeling heb, maar Fernando reageert heel normaal. 'Bijna, ik moet nog een uur. Dan ben ik klaar,' antwoordt hij, terwijl hij rechtsaf slaat de snelweg op.

'Vraag of hij zijn werk leuk vindt,' suggereert Echo.

Ik zucht in stilte en praat dan Echo na. 'Vind je dit een leuke baan?'

Fernando kijkt me aan vanuit de achteruitkijkspiegel. 'Ja...' Het komt er niet al te overtuigend uit. 'Nou ja... soms vind ik het niets,' vertelt Fernando. 'Het is erg eentonig werk en niet heel bijzonder. Sommige dagen zijn beter dan andere. Soms heb ik klanten met geweldige verhalen of mensen met wie je goede gesprekken kan voeren. Dat soort dagen zijn de betere dagen. Maar sommige klanten kunnen alleen maar zeuren. Of ze voeren alleen maar een heel lang telefoongesprek, over dingen waar ik niets van begrijp. Vaak schreeuwen ze de hele weg lang of spreken ze in een andere taal. Dat soort dagen zijn het ergst.'

Het komt er zo triest uit. Nu snap ik ook waarom Echo zei dat het een zaak was om leven en dood. Dit zou zijn laatste uur zijn.

'Zeg iets terug. Houd het gesprek op gang,' zegt Echo.

Ik ben zo onhandig met dit soort dingen, maar ik doe m'n best. 'Dat kan ik begrijpen,' zeg ik voorzichtig. 'Dat vind ik ook van school. Het is zo saai en de leraren praten maar door over helemaal niets!' Ik probeer

het grappig te zeggen, maar het mislukt totaal. Fernando glimlacht, maar het is een gemaakte lach. Ik zie nog steeds die trieste blik achter zijn lachende ogen.

Fernando doet de ruitenwissers aan, maar de ruit wordt er niet bepaald schoner van. Zandvegen bedekken nu de ruiten, maar Fernando lijkt er niet door gehinderd te worden. Hij tikt de richtingsaanwijzer aan en we slaan rechtsaf, een afrit op.

‘Zeg dat je vader overleed in de oorlog. Vertel over je depressies.’ Ik moet moeite doen om mijn gezicht in de plooi te houden. Als ik niet met iemand anders in de auto had gezeten, had ik haar voor gek uitgemaakt.

Ik haal diep adem en begin te vertellen. ‘Vorig jaar, twee dagen voor kerst, kwam ik thuis van school,’ begin ik langzaam. Ik zie dat Fernando in zijn achteruitkijkspiegel naar me kijkt. Ik negeer zijn blik en ga verder met vertellen. ‘Mijn moeder wachtte me op, in de gang. Ik kon zien dat ze had gehuild. Haar mascara was uitgelopen en haar haar zat helemaal in de war. Ik was nog nauwelijks binnen en ze zei dat ze slecht nieuws had.’ Ik slik een niet-bestaande brok in mijn keel weg. ‘Ergens had ik het aan kunnen zien komen. Ik had het kunnen weten dat ze me dit nieuws zou vertellen.’ Fernando’s ogen staan geschrokken en toch ook nieuwsgierig. ‘Ze vertelde dat pap nooit meer terug zou komen. We zouden de kerst dat jaar met z’n tweeën moeten vieren. Ik wilde haar niet geloven. Ik kón haar niet geloven. Nog geen week geleden had ik hem gesproken via Skype. Hij had me beloofd dat hij terug zou komen. Hij hoefde nog maar twee weken in dat ellendige land.’ Ik friemel met de mouw van mijn jas. Er hangt een draadje aan dat ik steeds maar weer om mijn vinger wikkel en weer loshaal. ‘Pap was twee maanden daarvoor vertrokken naar Syrië om mee te vechten tegen de terroristen,’ leg ik uit. ‘Elke keer als hij vertrok, kwam hij ook weer terug. Deze keer niet. De officiers van het leger brachten een vlag terug naar huis. Dat was alles wat er over was van pap: een vlag.’ Ik kijk naar mijn schoenen. Mijn oog valt op een klein vlekje op het puntje van mijn schoenneus. ‘Ik had zoveel moeite met zijn dood... Ik werd depressief. Elke dag hoopte ik dat hij terug zou komen...’ Ik glimlach kort bij de gedachte van mijn niet-bestaande soldaatvader. ‘Het leek alsof hij elk moment thuis kon komen, maar dat gebeurde niet. Dagenlang liep ik rond met het verdriet. Ik huilde ’s nachts en overdag hield ik me groot. Na een lange tijd zo te hebben geleefd, was ik er helemaal klaar mee. Ik was het zat om te wachten op pap. Ik was het zat om nog langer te doen alsof alles goed met me ging. Ik zag er allemaal het

nut niet meer van in. Mam huilde alleen maar en als ik ernaar vroeg, deed ze alsof haar neus bloedde. Op een ochtend stond ik op en besloot ik dat het zo wel goed was. Er was toch niemand die me zou missen, dus probeerde ik zelfmoord te plegen.'

Tot nu toe had Fernando naar me geluisterd zonder me te onderbreken. 'Wat veranderde er?' vraagt Fernando zacht.

'Ik had het hele plan uitgedacht. Ik wist precies hoe ik het wilde doen en waar en zelfs wanneer. Ik had een brief geschreven naar mam en mijn vrienden, waarin ik vertelde dat ik het niet meer aankon. Ze zouden me niet hoeven zoeken, ik had mijn pad al teruggevonden. Ik was klaar om te gaan. Ik pakte mijn tas en liep naar het treinstation. Die ochtend had ik uitgezocht welke treinen reden en hoe laat. Ik liep langs de spoorweg, zette mijn tas neer en legde de brief erop. In de verte hoorde ik de trein al aankomen. Ik verbeelde me hoe het zou zijn als het gebeurd was. De trein kwam steeds dichterbij. Vlak voordat ik op de spoorweg ging staan bedacht ik me wat er door mijn moeder heen zou gaan. Het was maar een kleine seconde dat ik aan haar dacht, maar het was genoeg om me van gedachte te veranderen. Ik voelde me zo egocentrisch en schuldig! Ik deed het alleen maar voor mezelf. Ik zou haar helemaal alleen achter laten, zonder man en zonder kind. Ik kon dat haar niet aandoen. De trein was voorbij, dus het was al te laat om het plan door het zetten. Ik pakte de brief op en verscheurde het. Ik ben terug naar huis gegaan en ik heb alles aan mijn moeder verteld. Zij heeft me geholpen professionele hulp te zoeken. Dat was misschien wel het beste wat ik ooit in mijn leven heb gedaan.' Er springen tranen in mijn ogen. Echte tranen.

Dit verhaal was niet mijn verhaal, maar het verhaal van zoveel andere kinderen die hun vader in de oorlog waren verloren.

'Hoe gaat het nu met je?' vraagt Fernando, terwijl hij het dorp inrijdt.

'Gezien de situatie... goed. Ik heb er nog steeds moeite mee, maar mam weet ervan en ze steunt me. We praten erover en ik weet nu dat ik niet de enige ben op de wereld met dit soort problemen.' Ik glimlach. 'Ik ben blij dat ik hier nog steeds ben.'

De auto komt tot stilstand. We zijn bij het adres aangekomen. Fernando kijkt naar beneden. Ik weet dat ik precies de goede snaar heb geraakt en dat hij zich nu schuldig voelt.

Dan kijkt hij op en draait zich om. Ik kijk recht in zijn waterige ogen. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen. Het spijt me,' zegt Fernando na een lange stilte. 'Je bent een moedige jongedame,' zegt hij met een glimlach.

Ik voel me absoluut niet moedig. Ik voel me juist ellendig. Ik heb in deze hele reis nauwelijks een waarheid gesproken, maar daar zou hij nooit achter komen. Met moeite pers ik er een “dank je” uit. Ik pak mijn portemonnee en zoek het geld. ‘Hoeveel is het?’ vraag ik voorzichtig.

‘Houd je geld maar,’ antwoordt hij. ‘Jouw verhaal is meer waard, dan deze hele reis bij elkaar.’

Ik glimlach flauwtjes. ‘*Goed gedaan,*’ zegt Echo tegen me. Ik open de deur en stap uit in een druilerige, schemerige straat. ‘Tot ziens,’ zeg ik.

‘Tot ziens,’ zegt hij. ‘Bedankt voor je verhaal. Veel sterkte.’ Ik knik en sla de deur dicht. Fernando trekt op en rijdt weg. Ik wacht tot hij de hoek om rijdt. Dan loop ik de twee straten terug naar mijn huis. ‘Ik zou actrice moeten worden,’ zeg ik triest tegen Echo.

‘Je hebt wel iemands leven gered,’ zegt ze tevreden.

HOOFDSTUK 3

Ik loop in een rustig tempo de twee straten door, terug naar huis. Het voelt wel lekker om even uit te waaien. Het waait stevig, maar de regen is gelukkig gestopt. Eindelijk kan ik de gebeurtenissen van vandaag laten gaan. Even niemand die aan mijn hoofd zeurt en van alles van me verlangt of eist. Zelfs Echo is stil.

Ik loop de laatste straat uit, onze oprit op. Mams auto staat er al. Ik steek de sleutel in het slot en draai hem om. Met een zachte klik gaat de deur open. Warme lucht en de geur van gebakken aardappeltjes begroeten me. Precies wat ik nodig heb!

Ik stap naar binnen, schop mijn natte schoenen uit en trek de deur achter me dicht. Mijn jas gooi ik slordig over de kapstok. 'Ik ben er weer!' roep ik door het huis. Ergens vanuit de woonkamer klinkt het gekras van hondennagels op het laminaat. Max rent meteen naar me toe en springt tegen me aan. 'Hé jongen!' roep ik, terwijl ik door mijn knieën zak en hem een stevige knuffel geef. Max likt mijn hand en blaft een paar keer van blijdschap.

‘Hoi Skye!’ roept mijn moeder vanuit de keuken. Ik sta op en loop de woonkamer door naar haar toe. Mam staat achter het aanrecht in een pan met aardappels te roeren.

‘Hé,’ zeg ik terug. Ik ga tegen de verwarming aan staan en druk mijn koude vingers tegen het warme metaal.

‘Hoe was het bij Charlotte?’ vraagt mam, terwijl ze wat zout over de aardappels strooit. Ze kijkt in het kookboek dat naast haar ligt en leest de volgende regel.

‘Wat maak je?’ zeg ik, in de hoop dat ze het niet wil hebben over het gesprek met Charlotte.

‘Kiphaasjes met een notenkorst en aardappels met sperziebonen. Ik had zin om eens iets nieuws te eten,’ zegt ze, terwijl ze nog eens goed roert. ‘Wil jij de volgende stap even oplezen?’ vraagt ze.

Ik knik en pak het kookboek van haar over.

‘Maal de noten bijna fijn en doe hiervan twee-derde in een diep bord,’ lees ik voor.

‘Dat had ik gedaan, wat daarna?’ vraagt ze.

Ik lees verder. ‘Doe de bloem en een ei beiden apart in een diep bord.’

Mam grijpt de bloem van de plank en giet het in een apart bord. ‘Dus,’ zegt ze, terwijl ze een ei stukslaat. ‘Hoe was het bij Charlotte vanmiddag?’ vraagt ze.

Shit. Afleidingsmanoeuvre mislukt. ‘Goed,’ antwoord ik kortaf. Ik doe alsof ik het boek doorlees om oogcontact te vermijden.

‘Waar hadden jullie het over,’ vraagt ze, terwijl ze het ei stevig door-klopt.

‘Dat is vertrouwelijk,’ zeg ik. ‘Ik hoef het niet te vertellen.’

‘Tuurlijk wel,’ antwoordt mam, alsof het niets is. ‘Je bent mijn dochter, ik hoor dat soort dingen te weten. En ik moet weten waar ik aan toe ben, voordat...’

Dan ontplof ik. Ik kan mijn woede niet langer beheersen. De hele dag was ik al wat kribbig en moe. Bij Charlotte moest ik al moeite doen om niet boos te worden, maar nu lukt het me niet langer. ‘Voordat wát, mam? Ik doordraai? Nog gekker word dan ik al ben?’ schreeuw ik tegen haar.

Mam laat van schrik de spatel in de pan vallen. ‘Skye...’ zegt ze, in een poging mij tot bedaren te brengen, maar ik luister niet.

‘Ik weet heus wel dat je liever had gewild dat ik normaal was. Ik hoor je wel praten met pap over wat jullie met me aan moeten. Ik ben niet doof! Heb je jezelf ooit weleens afgevraagd hoe dat voor mij is? Denk je dat ik het leuk vind om niet naar school te hoeven voor gesprekken met een psychiater? Denk je dat ik het leuk vind om ziek gemeld te worden voor een mentale evaluatie, elke twee weken? Denk je dat ik hiervoor gekozen heb? Nee! Ik heb hier niet voor gekozen en ik wil dit helemaal niet, maar ik kan hier niets aan doen. Sorry, dat ik niet zo ben geworden zoals je had gehoopt. Ik wens gewoon dat je me behandelt als een normale tiener.’ Ik ben buiten adem als ik uitgeschreeuwd ben.

Mam kijkt me geschokt aan. Het blijft even stil, maar dan herpakt ze zich. ‘Skye, lieverd, je bent goed zoals je bent,’ zegt ze dan. ‘Echt, je bent precies zoals je moet zijn, maar we kunnen je niet behandelen zoals elke andere tiener, want je bent niet zoals elke andere tiener. Je zal moeten accepteren dat je anders bent en ja, dat moeten je vader en ik ook. Dat is niet makkelijk, maar dat zullen we toch moeten doen. Niet?’ vraagt ze. Ik knik. ‘Dat betekent ook dat je moet accepteren dat je ook anders wordt behandeld. We moeten toch rekening houden met je schizofrenie, of niet?’

Ik haat het woord schizofreen. Ik houd er niet van, want ik ben het niet. Als het kan, probeer ik het ook te vermijden. Misschien ben ik het wel, maar het hoeft toch niet meteen benoemd te worden?

‘Nee,’ roep ik uit. ‘Nee, dat hoeft helemaal niet! Misschien moet ik meer aandacht krijgen van anderen, maar ik ben geen klein kind meer. Ik ben verdorie al bijna zeventien! Jullie moeten gewoon eens normaal tegen me doen!’ roep ik uit. Zodra de laatste zin mijn mond heeft verlaten, weet ik dat ik een fout heb gemaakt.

‘Niet zo brutaal, jongedame!’ Nu wordt mam ook boos. ‘Ik probeer je hier te helpen. Ik wil ook dat je zo normaal mogelijk kan leven, maar ik moet je ook opvoeden. Ook al ben je bijna volwassen, ik ben nog steeds degene die verantwoordelijk is over jou. Het spijt mij dat ik je niet kan helpen, zoals ik graag zou willen, want ik ben geen psycholoog, maar ik kan wel iemand zoeken die dat wel is. Ik wil niet dat je in een psychose terecht komt of depressief wordt. Ik probeer je alleen maar te beschermen.’

Ze heeft gelijk en dat weet ik ook wel. Ze wil alleen maar doen wat het beste voor mij is, ook al vind ik dat niet altijd even leuk.

Ik kijk naar mijn pandasokken. *Je moet denk ik toegeven dat ze gelijk heeft en je excuses aanbieden,*’ oppert Echo.

‘Ja,’ zeg ik zowel naar Echo als mam. ‘Ik weet dat je me wil beschermen. Sorry. Ik had dat niet moeten zeggen.’ Beschaamd kijk ik haar aan. Mams gezicht staat vriendelijk en meelevend. Ze loopt naar me toe en trekt me naar haar toe. Ze slaat haar armen om me heen en geeft me een knuffel.

‘Het is ook niet makkelijk,’ zegt ze, terwijl we een beetje heen en weer waggelen.

Nee. Nee, het is niet gemakkelijk als mensen zeggen dat je schizofreen bent.

Ze laat me los en kijkt me nog eens aan. ‘Is het weer goed tussen ons?’ vraagt ze.

Ik knik en glimlach. Dan ruik ik een vreemde geur. ‘Eh, mam?’ zeg ik voorzichtig. ‘Ik geloof dat de kiphaasjes aanbranden.’

‘Ah, nee! Zo veel werk naar de maan!’ roept ze verschrikt uit. ‘Och, eeuwig zonde. Weet je wat? Ik bestel wel pizza,’ zegt ze, terwijl ze de kip in de prullenbak gooit.

Ik lach. ‘Doe mij maar een mozzarellapizza,’ zeg ik.

‘Komt voor elkaar. Ik denk dat we over een halfuurtje dan wel kunnen gaan eten. Moet je nog huiswerk maken?’ vraagt ze.

Ik knik. ‘Ja, nog wat opdrachten voor biologie,’ zeg ik.

‘Goed, ga dat maar maken, dan bestel ik de pizza’s.’ Ik glimlach ongemakkelijk en loop weg van mam. Snel aai ik Max over zijn kop als ik de keuken uitloop, de gang in. Ik kijk niet in de grote spiegel die in de gang hangt, maar ren de trap op. Ik doe mijn kamerdeur achter me dicht, laat mezelf op mijn bed vallen en pak mijn mobiel uit mijn linker broekzak. Ik doe hem aan en wacht tot hij is opgestart. Meteen als hij aan staat, trilt mijn mobiel een paar keer. Ik krijg een melding dat mijn batterij laag is en ik zie dat ik vier gemiste oproepen heb. Allemaal van Darlene.

‘Ugh! Darlene!’ zeg ik tegen mijn mobiel. Stiekem glimlach ik, wetend dat Darlene bezorgd om me is.

Ik zoek haar op in mijn contacten en druk op “bellen”. Normaal gesproken zou ik appen, maar dat zou niet snel genoeg gaan. Ik hoor een piep en wacht op Darlenes stem.

‘Skye!’ roept ze uit, zodra ze heeft opgenomen. ‘Jemig! Waar was je nou? Ik was echt bezorgd, toen je niet opnam! Doe me dat nooit meer

aan, wil je?’ Ik houd mijn mobiel een paar centimeter van mijn oor af om niet doof te worden aan mijn rechteroor.

‘Darlene, doe rustig,’ zeg ik met een lach. ‘Ik zat bij de shrink.’ Er valt een stilte.

‘Oh... dat wist ik niet,’ zegt ze, zowel opgelucht als teleurgesteld. ‘Waarom? Het ging toch hartstikke goed?’

Ik draai me om, zodat ik op mijn rug lig en naar het plafond kan staren. ‘Ja, dat vond ik ook. Ik was alleen boos en ik smiet borden stuk. Misschien niet mijn beste actie.’ Ik snuif. ‘Mam dacht meteen dat ik een psychose had.’

‘Super overdreven,’ zegt Darlene. ‘Ik bedoel... iedereen heeft weleens een slechte dag, toch? Iedereen doet dat weleens!’

‘Dat vond ik nou ook, maar mam dacht daar totaal anders over.’

‘Wat vond Echo?’ vraagt ze.

Mijn ouders, Darlene en Charlotte zijn de enige die weten over Echo. Alleen Darlene en Charlotte doen er niet raar over. Darlene beschouwt me zelfs niet als “gek”. Misschien gestoord, maar eerder prettig gestoord.

‘Echo vond het wel een goed plan,’ zeg ik met een zucht. ‘Ze vond het wel een goed idee om mijn woede kwijt te raken. Het gekke is dat mam me juist had aangemoedigd om de oude borden stuk te gooien, als ik merkte dat ik kwaad was.’

Darlene begint te lachen. ‘Dat is echt belachelijk!’ roept ze door de telefoon. ‘Je moeder zegt dat je dat mag doen, dan doe je dat en dan zit je meteen in een psychose? Ha! Wat een grap.’

Ik lach mee, maar eigenlijk vind ik het helemaal niet zo grappig. Het voelt soms als verraad, wanneer mijn moeder me weer naar Charlotte stuurt.

‘Anyways...’ gaat Darlene verder. ‘Wil je een film kijken? Bij mij thuis? Ik trakteer op popcorn!’

‘Je hebt nog huiswerk, weet je nog? Engels, biologie, scheikunde,’ herinnert Echo me. *‘En pizza!’*

‘Ik heb nog een berg huiswerk te maken. Sorry,’ zeg ik.

‘Ah, echt? Dat is stom!’

‘Morgen gaat meneer Dexter scheikunde controleren. Ik loop nogal achter.’ Ik kijk naar mijn kast met boeken. Ik ben nog helemaal niet begonnen aan scheikunde. Ik weet niet eens met welk hoofdstuk we bezig zijn.

‘Oh, shit! Dat moet ik ook nog maken. Dank je voor de herinnering. Ik bel je vanavond nog wel terug, als ik het af heb!’

‘Tot later!’ zeg ik.

‘Doei!’ roept ze en ze hangt op. Beneden roept mam me voor het eten. Vermoeid van de lange dag, loop ik naar beneden. Pap en mam zitten al aan tafel met elk een pizza op hun bord. Ik ga ook aan tafel zitten en begin aan de pizza. Gelukkig wordt er nauwelijks gepraat aan tafel. Pap vertelt wat over zijn werk, maar ik luister niet echt.

Na het eten ruim ik de tafel af en ga ik weer naar boven, om aan mijn scheikunde en biologie te beginnen. Zuchtend open ik het boek en lees de opgaves door. Het is niet zo moeilijk, maar het is gewoon veel.

‘Je gaat me wel helpen met scheikunde, oké?’ zeg ik tegen Echo.

‘*Wat je wilt,*’ antwoordt ze met een ongeïnteresseerde toon in haar stem.

Ik begin aan mijn huiswerk. Een voor een maak ik alle opgaves. Ik kijk op de digitale klok die naast mijn bed staat. De cijfers geven aan dat het net iets voor twaalf is. Ik heb de hele avond doorgewerkt zonder dat ik er erg in had. Darlene heeft me nog niet eens teruggebeld! Ik pak mijn mobiel en besluit dat het wel goed is. Ik kleeft me snel om en duik mijn warme bed in. Ik luister, maar ik hoor niets. Geen Echo, geen auto’s, geen vogels en zelfs geen wind. Ik ontspan me en na een paar minuten val ik in slaap.

HOOFDSTUK 4

‘Hé, slaapkop!’ roept Echo door mijn hoofd. *‘Word wakker! De wekker piept nu al tien minuten. Zet hem alsjeblieft uit! Ik word er helemaal gek van!’*

‘Wat?’ vraag ik suf, terwijl ik op mijn linkerzij ga liggen. Ik knipper met mijn ogen en wrijf de slaap eruit. Het gepiep van mijn wekker dringt nu pas tot me door. Ik ga rechtop zitten en zoek de wekker, die op de een of andere manier steeds van plek verschuift. Als ik de wekker heb gevonden, sla ik hem uit. Het is zeven uur in de ochtend en eindelijk vrijdag.

‘Dank je,’ zegt Echo met een plagend toontje in haar stem.

Dan realiseer ik me dat het al zeven uur is. Ik had al tien minuten wakker moeten zijn en al bijna op de fiets moeten zitten. ‘Je had me ook wel eerder mogen wekken!’ roep ik gestrest. ‘Ik kom nog te laat op school! Shit!’ Ik spring uit bed en grijp wat kleding van gisteren van mijn stoel. Ik ren over de overloop naar de badkamer en laat de kraan lopen tot hij warm genoeg is om eronder te stappen. De hete stralen voelen

prettig aan op mijn huid, alsof ik nooit uit bed ben gestapt. Snel pak ik wat zeep en was mijn lichaam. De badkamer vult zich met de heerlijke geur van kokos. Als ik de zeep van mijn armen af laat spoelen, klopt mam op de deur.

‘Skyler!’ roept ze door de deur.

‘Ja?’ vraag ik, terwijl ik shampoo op mijn hand giet.

‘Ik breng je wel naar school vandaag.’ Ze wacht niet op mijn reactie. Ik hoor de overloop kraken, waardoor ik weet dat ze weg is.

‘Je wist het, hè?’ vraag ik aan Echo, met het schuim in mijn haar.

‘Daarom liet ik je ook tien minuten langer liggen. Anders zou je weer gaan zeuren dat ik je niet langer liet liggen. Je bent erg lastig, weet je dat?’

‘Dank je,’ zeg ik, terwijl ik de shampoo uitspoel.

‘Ach, geen probleem,’ zegt ze.

Ik geniet nog even van het water, waarna ik de kraan uitzet en me afdroog. Ik trek een strakke spijkerbroek aan met diepe zakken. Daarboven doe ik mijn favoriete T-shirt aan. Een navy blue shirt met een quote erop: Stars can’t shine without Darkness. Als laatste trek ik een vest aan en twee verschillende sokken. Dan ga ik terug naar mijn kamer, pak mijn horloge en doe hem om. De cijfers geven aan dat het twintig over zeven is. Normaal gesproken zou ik allang op de fiets moeten zitten. Ik grijp mijn grijze rugzak van de grond en ren de trap af naar beneden. Bijna struikel ik over Max, die kwispelend in de gang wacht tot hij uitgelaten wordt. Ik laat mijn tas in de gang achter en vervolg mijn ochtend-routine: lenzen indoen, make-up opsmeren, eten maken, brood smeren om mee te nemen naar school, tandenpoetsen, haar doen en vertrekken. Dat allemaal in een kwartiertje. Meestal red ik het wel binnen een kwartier, soms niet, maar dan mag ik extra hard naar school fietsen. Vaak denk ik dan dat ik te laat kom, maar eigenlijk ben ik dan alsnog een half uur te vroeg. Mam brengt me alleen als het keihard regent, of als ze daar zin in heeft, zoals vandaag. Meestal red ik mezelf wel.

Zonder moeite doe ik mijn lenzen in en vervolgens doe ik een licht laagje mascara op. Ik heb nooit echt zin om veel meer te doen dan dat en om eerlijk te zijn heb ik het ook niet echt nodig. Snel werk ik wat brood naar binnen en smeer ik wat voor school. Om precies kwart voor acht ben ik klaar om weg te gaan. ‘Mam?’ roep ik. ‘Ben je klaar om te gaan? Anders kom ik nog te laat.’

‘Ja, ik ben klaar,’ zegt ze. Mam trekt haar jas aan en checkt haar zakken nog even. ‘Bijna klaar,’ zegt ze, als ze nog haar mobiel en haar tas van de keukentafel afhaalt. ‘Ben je klaar?’ vraagt ze dan aan mij.

‘Ik wel. Jij?’ vraag ik.

‘Ja,’ zegt ze, terwijl ze de deur opentrekt. ‘Nee,’ zegt ze plotseling, voordat ze buiten staat. ‘De autosleutels.’ Met een ongemakkelijke glimlach loopt ze terug het huis in en pakt de autosleutels van de kast af. ‘Nu kunnen we gaan.’ Lachend kijk ik mijn verstrooide moeder aan.

‘Weet je het zeker?’ vraag ik, voordat ik de deur dichttrek.

‘Ja, echt. Ik heb alles bij me.’ We stappen in een witte Audi. We hebben best wat auto’s gehad, maar deze is absoluut mijn favoriete auto. Ook al kan ik niet zelf rijden, deze auto is zo fijn. Verwarmde stoelen, geweldige stereo en de tomtom kan bestuurd worden door de stem.

‘Moet je vanmiddag nog werken?’ vraag ik aan mam, terwijl ze de oprit afrijdt.

‘Ja, ik heb nachtdienst. Net als je vader.’ Ik zucht. Ik vind het vreselijk als mijn ouders weer eens nachtdiensten draaien. Pap is dokter op de Eerste Hulp. Hij heeft het vaak ontzettend druk en wordt ook op onregelmatige werktijden opgeroepen. Ik zie hem niet zo vaak door zijn onregelmatige werkrooster. Mijn moeder is een verpleegster op de kinderafdeling. Zij heeft vaak wel een regelmatig rooster, maar het komt ook weleens voor dat ze nachtdiensten moet draaien, zoals vandaag. Het voordeel is dat we eigenlijk nooit krap bij kas zitten.

Mam en ik rijden in stilte naar school. Alleen de radio staat aan. De muziek is niet zo best, maar het is uit te houden. De verwarming loeit zachtjes en ik heb de stoelverwarming op vol aanstaan. Het is maar tien minuutjes rijden naar school, maar het wordt vaak twintig door de files op de weg.

‘Nog iets bijzonders vandaag?’ vraagt mam, als we weer eens stilstaan in de lange rij auto’s.

‘Nee, gewoon lessen,’ antwoord ik, terwijl ik de radio zachter zet. De muziek wordt met de minuut slechter.

Jawel, je hebt gastlessen vandaag, onderbreekt Echo me.

‘Oh ja,’ zeg ik ietwat teleurgesteld. ‘Er worden gastlessen gegeven op school vandaag.’ Ik kijk naar de auto’s die voor ons staan. Rechts van ons staat een zilveren Volkswagen. Ik herken Hudson, een zesdejaars met een rijbewijs. Enkele seconden kijken Hudson en ik elkaar aan. Hij is de

eerste die zijn blik afwendt en doet alsof hij me niet kent. We hebben een paar lessen samen, maar ik ken hem niet echt.

‘Leuk! Waar gaan ze over?’

Ik zucht. Het onderwerp is helemaal niet leuk. ‘Geestelijke stoornissen,’ zeg ik zo luchtig mogelijk. Mijn moeder valt stil. Mijn geestelijke gesteldheid is een gevoelig onderwerp bij mam. Ze doet wel alsof ze het niet erg vindt, maar ondertussen had ze liever een gezond kind gehad.

Ze glimlacht naar me. ‘Misschien steek je er wel wat van op,’ probeert mam.

Ik knik. ‘Ja, misschien.’

Ik doe de radio weer wat harder, zodat we niet meer hoeven te praten.

Na een kwartier, rijden we het schoolterrein op. Mam parkeert in een van de vakken naast school. ‘Veel plezier op school,’ zegt ze, als ik mijn tas van de achterbank pak.

‘Dank je,’ antwoord ik. Snel geef ik haar kus en open de deur. Mam zwaait me uit als ik de deur dichtgooi. Ongemakkelijk zwaai ik terug en kijk hoe mijn moeder weggrijdt. Daarna loop ik over de parkeerplaats de school binnen. Het is nog maar tien over acht en helemaal niet druk in school. Ik had verwacht dat het veel drukker zou zijn, maar ik heb het mis. Ik loop naar mijn kluisje, nummer negenenvijftig en hang mijn jas naast het kluisjesblok. In mijn ooghoek zie ik Hudson het schoolgebouw binnenlopen. Hij loopt mijn kant op en hangt zijn jas naast mijn jas. ‘Hoi,’ zeg ik voorzichtig.

‘Hallo,’ antwoordt hij met een stoïcijnse blik, terwijl hij zijn tas over zijn schouder gooit en wegloopt.

‘*Trek het je niet aan,*’ zegt Echo. ‘*Hij is gewoon een idioot. Net zoals elke andere jongen hierop school.*’ Ik grinnik en gooi wat boeken in mijn kluisje. Ik kijk naar de foto die aan de binnenkant van mijn kluisje hangt. Darlene en ik staan er allebei lachend op. Die foto is al twee jaar oud, maar ik zie er niet anders uit. Ik glimlach naar de foto, doe mijn kluisje dicht en loop daarna naar de schoolzaal. Bij de ingang sta ik stil en kijk rond. Mijn oog valt op Darlene, die op de “hangbank” zit. Het verbaast me niets dat Darlene al uitgebreid op die bank hangt. ‘Skye!’ roept ze door de bijna lege schoolzaal. ‘Hierzo!’ roept ze al zwaaiend met haar armen. ‘*Typisch Darlene,*’ zegt Echo met een jaloerse toon.

Ik loop naar haar toe en ga naast haar zitten. ‘Heb je je mail gelezen?’ vraagt ze, nog voordat ik “hoi” heb kunnen zeggen.

Ik zet mijn tas op de grond en kijk haar aan. 'Ik heb mijn mail gelezen, ja. Ik heb alleen geen idee waar je het over hebt. Wat had ik moeten weten?'

'Die presentatie... vandaag... over stoornissen...' Tussen elke woordgroep neemt ze even pauze en kijkt ze me indringend aan met haar bosgroene ogen.

'Ja, dat heb ik meegekregen. Echt super!' Ik zucht. Ik heb absoluut geen zin om het over stoornissen te hebben, ik heb in mijn hele leven al genoeg gehoord over stoornissen.

'Ook leuk dat het meteen het eerste uur is,' gaat Darlene ongestoord verder. 'Moet je meteen naar een lezing luisteren die een blókuur duurt! Ik bedoel één uur is al te veel, maar nu moeten we er verdorie twee!' Ze gaat onderuithangen en zucht diep.

'Je hebt het maar zwaar,' zeg ik vermoed.

Darlene kijkt me aan. Ik zie de blik in haar ogen veranderen. Dan schiet ze overeind en slaat haar armen om me heen. 'Hé, maak je geen zorgen!' zegt ze. 'Niemand zal merken dat je gek bent. Je bent de normaalste gek die ik ken.' Darlene gebruikt altijd het woord "gek". Ik vind het niet erg als zij het zegt, ze is zelf namelijk ook niet helemaal zuiver. Samen zijn we één grote bonk gestoordheid.

Ik trek een wenkbrauw op. 'Hoeveel gekken ken je?' vraag ik.

Ze glimlacht, zodat het spleetje tussen haar tanden zichtbaar wordt. 'Eentje,' zegt ze ondeugend. 'Jij!'

'Dat is mooi,' zeg ik lachend, terwijl ze me loslaat. Een paar leerlingen, waaronder Hudson, kijken naar ons, maar wij trekken er ons niets van aan. Dat doen we nooit.

De schoolzaal loopt langzaam vol met leerlingen en ook het volume gaat omhoog. Het begon met zachte gesprekken, maar het is nu meer een kippenhok dan een schoolzaal. Ik kijk op mijn horloge en zie dat het vijf voor halfnegen is. 'De bel gaat zo,' zeg ik tegen Darlene. 'Zullen we naar het lokaal gaan?' vraag ik, terwijl ik opsta en mijn tas pak. 'We moeten wel zes trappen op.'

'Oh nee! Niet de trappen,' kreunt Darlene, terwijl ze moeilijk opstaat. 'Ik haat die dingen. Ze zijn de grootste vijand van de scholier. Jaarlijks sterven er duizenden leerlingen vanwege deze gevaarlijke killers. Ze zijn levensgevaarlijk.' Ze trekt een dramatisch gezicht.

Ik trek een scheef gezicht en grijp haar arm. 'Kom mee, Drama Queen.'

‘Nee!’ schreeuwt Darlene door de hele aula. ‘Je vermoordt me nog!’ Sommige leerlingen kijken op van hun gesprek en staren ons, met name Darlene, geschokt aan. Ik trek Darlene mee de gang op en probeer de starende blikken te negeren. We lopen de aula uit naar de monsterlijke trappen.

‘Ben je er klaar voor?’ vraag ik, als we voor de trappen staan.

‘Nee, ik heb maar vier uur slaap gehad,’ antwoordt Darlene. ‘Ik kan dit echt niet aan.’

‘Wat heb je gedaan dan?’ vraag ik, terwijl ik de eerste trap treden oploop en zo Darlene dwing om mee te lopen. Darlene kan namelijk haar verhaal niet niet vertellen, dus volgt ze me.

‘Ik heb de hele nacht met Mason geappt,’ zegt ze, terwijl ze begint aan de tweede trap.

‘Wacht... Mason Wátson?’ vraag ik. ‘Die naast je zit bij Spaans?’

‘Ja, die Mason. Hij wilde weten wat het huiswerk was,’ zegt ze.

‘Vast,’ zeg ik. ‘Jullie hadden het vast wel over meer dan alleen het huiswerk,’ zeg ik met een glimlach.

‘Nou en?’ vraagt ze.

Ik lach en geef haar een zachte duw. De bel gaat als we bij de vierde trap zijn. Gelukkig zijn wel al over de helft. We zwoegen de laatste twee trappen op en lopen door de gang, naar het goede lokaal. De deur van het lokaal staat open. We gaan naar binnen en het eerste wat me opvalt, is de PowerPoint die opstaat.

‘Zo ver mogelijk achteraan,’ zeg ik, terwijl ik half-rennend naar achteren ga. Darlene en ik gaan in de linkerhoek bij het raam zitten, op de achterste rij. We kijken hoe het lokaal zich langzaam vult met leerlingen. De meesten zuchten, als ze het scherm zien met de PowerPoint. Als laatste loopt er een man naar binnen. Hij draagt een net, strak pak met een grijze, gestippelde stropdas. Hij doet me vervelend veel denken aan mijn psychiater.

Hij klapt een keer kort in zijn handen. ‘Hallo iedereen,’ begint hij. ‘Mijn naam is dokter Carter en ik ben een psycholoog en psychiater.’ Hij kijkt iedereen een voor een aan en laat zijn blik op mij rusten, alsof hij het doorheeft... alsof hij weet dat ik Charlotte bezoek. Dan gaat hij verder met praten. ‘Ik ben uitgenodigd door jullie school om wat te vertellen over stoornissen. Vandaag gaan we het hebben over psychoses, alterego’s, hallucinaties en schizofrenie.’

Ik zucht diep. Dit zal nog eens een leuke les gaan worden.

HOOFDSTUK 5

‘Een psychose ontstaat vaak in de vroege volwassenheid en gaat vaak samen met verschillende psychiatrische ziektebeelden. Psychosen kunnen door drugsgebruik komen of door een manisch-depressieve aandoening.’ Dokter Carter kijkt de klas nog eens rond en wijst zo af en toe iets aan op het scherm. ‘Psychosen komen ook voor bij schizofrenie. Het kan vaak even duren, voordat er wordt vastgesteld of het wel een psychose is.’

Ik kijk vluchtig door de klas. Er zijn niet veel leerlingen die nog geïnteresseerd zijn in zijn verhaal. De meesten hangen al onderuitgezakt op hun stoel. Sommigen tekenen wat op hun tafel of in een schrift. Anderen praten wat met hun burens en weer anderen, waaronder Darlene, zitten op hun mobiel onder de tafel.

Darlene weet, net als ik, al genoeg over psychosen. Ik doodle met een potlood een beetje op de tafel en veeg ze daarna weer weg. Heel creatief ben ik niet, dus meestal teken ik mislukte smileys, zielige boompjes en

misvormde bloemetjes. Ik luister nog maar half naar dokter Carters verhaal.

‘Schizofrenie daarentegen...’ gaat dokter Carter verder. Meteen zit ik rechtop in mijn stoel en luister ik aandachtig naar alle woorden die hij spreekt. ‘...is heel anders,’ maakt dokter Carter zijn zin af. ‘Schizofrenie is een vrij ernstige aandoening. Het komt waarschijnlijk door een stoornis in de hersenen.’ Weer gaat hij een dia verder. Een plaatje van hersenen komt tevoorschijn. Hij wijst wat aan en vertelt over de verschillende hersenfuncties.

‘Tja, dat is precies wat jij bent,’ zegt Echo plagend. ‘Gestoord.’

Dokter Carter gaat verder over schizofrenie. ‘Schizofrenie betekent “gespleten geest”,’ vertelt hij. ‘Mensen met schizofrenie verliezen tijdens psychotische periodes het contact met de werkelijkheid. Deze worden vaak afgewisseld met stabielere periodes.’

Ik laat de informatie bezinken. Toch blijft er iets bij me knagen. Het klopt niet... In mijn hoofd ga ik snel de informatie door.

Oké, ik heb een gespleten geest, waarschijnlijk, maar ik ben nooit het contact met de werkelijkheid kwijt. Tenminste, dat denk ik. Ik kan me niet herinneren wanneer ik niet wist wat echt was en wat niet. Eén van de twee dingen kloppen tot nu toe.

Dokter Carter gaat verder en ik blijf aandachtig luisteren. ‘Iemand met schizofrenie kan waanbeelden krijgen. Hierdoor kan iemand denken dat hij iemand anders is, bijvoorbeeld God.’

Er wordt hier en daar gelachen. ‘Hoe kun je nou denken dat je God bent?’ roept iemand door de klas.

‘God bestaat helemaal niet!’ roept een ander.

‘Dat klopt, zover we weten,’ sust dokter Carter. ‘Maar mensen die in een psychotische periode zitten kunnen de werkelijkheid niet meer van waanbeelden onderscheiden. Daardoor kan het voorkomen dat iemand denkt dat hij God is. Het hoeft niet per se God te zijn. Het kan ook zijn dat iemand denkt dat hij een moordenaar is.’ Nu blijft het stil in de klas.

‘Ik ben God!’ roept Echo plotseling, met een lage stem, in mijn hoofd. Als ze armen had gehad, had ze die nu gespreid. Ik heb de neiging om keihard “Houd je kop, Echo!” te roepen, maar dat zou niet het allerbeste moment zijn.

‘Wat?’ vraagt Echo. *‘Ben ik niet grappig? Ah, toe nou Skye. Lach, dat is gezond.’*

Ik knijp mijn ogen dicht. ‘Echo,’ zeg ik zacht. ‘Please, houd je mond. Niet nu.’

Darlene kijkt me aan en fluistert: ‘Is ze weer aan het zingen?’

‘Nee, ze is God aan het spelen.’ Darlene grinnikt kort, maar dan krijgt ze een berichtje binnen. Meteen is ze afgeleid en scrollt over een facebookpagina heen.

Dokter Carter gaat verder met zijn elllange presentatie. ‘Zintuigelijke hallucinaties zorgen ervoor dat iemand met schizofrenie dingen ziet, hoort of ruikt die er niet zijn. Een bekend voorbeeld hiervan is stemmen in het hoofd horen. Vaak treedt er dan ook onrustig gedrag op. Slapen lukt vaak niet meer en dag- en nacht ritmes worden verstoord.’

Weer maak ik een lijstje in mijn hoofd, met de nieuwe informatie. Ik heb een soort van gespleten brein. Ik hoor een stem, maar echt veel meer is het ook niet. Het kán gewoon niet kloppen. Ik hoor altijd stemmen, of eerder één stem, maar ik hoor altijd Echo, altijd. Niet alleen in bepaalde periodes. Het klopt dat slapen niet echt te doen is, maar ik ben er niet echt van overtuigd.

Nog altijd is dokter Carter aan het praten. ‘De oorzaak van schizofrenie is nog onduidelijk, maar vaak gebeurt dit op jonge leeftijd. Het wordt over het algemeen vastgesteld tussen het zestiende levensjaar en het vijfentwintigste levensjaar,’ eindigt dokter Carter. Hij kijkt op de wandklok. ‘Ik geloof dat de tijd om is. Als er nog vragen zijn, hoor ik het graag!’

Darlene gaat rechtop zitten. ‘Nou, dat was interessant!’ zegt Darlene met een zucht tegen mij. Ze gaapt en rekt zich nog eens uit.

‘Ja?’ vraagt dokter Carter als hij Darlenes opgestoken hand ziet.

Ik glimlach breed. ‘Stel eens een vraag, Darlene,’ plaag ik.

‘Wat moet ik vragen?’ zegt ze in lichte paniek.

‘Vraag of de stemmen een naam hebben?’ sis ik.

Darlene knikt. ‘Hebben de stemmen die een schizofreen hoort, ook namen?’

Dokter Carter kijkt bedenkelijk. ‘Dat ligt eraan. Soms zijn dit alterego’s en die hebben wel namen, maar hierbij komt het ook voor dat de patiënt gaten in het geheugen heeft. Als de patiënt dat niet heeft, hebben de stemmen over het algemeen geen namen, tenzij de patiënt de namen zelf aan de stemmen geeft.’ Hij kijkt Darlene en mij aan. ‘Heb ik zo je vraag beantwoord?’ vraagt hij.

Darlene knikt. ‘Ja.’

‘Mooi, zijn er nog meer vragen?’ Dokter Carter kijkt rond, maar iedereen houdt zich stil. ‘Oké, dan ben ik klaar voor vandaag.’

Iedereen klapt uit beleefdheid en staat op. ‘Ik ben blij dat het over is,’ zegt Darlene zacht, terwijl ze opstaat, haar tas oppakt en de stoel aanschuift.

‘Ja, ik ook,’ zeg ik, terwijl ik tussen de tafels door zigzag naar de deur. Ik doe alsof ik verveeld ben, maar ondertussen ben ik gespannen. Het klopt gewoon niet. Bijna alles wat hij heeft verteld klopt niet. Echo doet er bij overmaat van ramp ook nog eens een schepje bovenop. *‘Ik zei toch dat je geen schizofrenie hebt!’* zeurt Echo. *‘Maar jij wilde niet luisteren. Jij gelooft me niet. Nee, waarom zou je de stem in je hoofd geloven. Ik weet het niet, hoor! Misschien omdat we al ons hele leven samen zijn.’* Ze praat zo luidt dat ik bang ben dat het hele gang het heeft gehoord.

‘Ssh!’ sis ik. Darlene kijkt op van haar mobiel en stopt hem in haar tas.

‘Wat zei je?’ vraagt ze.

‘Oh niets! Er zat een haar in mijn mond.’ Ik doe alsof ik een haar uit mijn mond haal en kijk onschuldig de gang rond.

Darlene kijkt me argwanend aan, maar ze knikt. ‘Wat hebben we nu?’ vraagt ze, als we bijna bij de trappen zijn. Meestal ben ik degene die het rooster onthoud, maar op dit moment heb ik geen idee. Ik probeer me het rooster voor te stellen, maar het lukt me niet.

‘Frans,’ helpt Echo me.

‘Frans,’ herhaal ik.

‘Aaah! Français! La langue de l’amour!’ zegt Darlene zweverig. Met gespreide armen loopt ze achteruit. Ze zet nog wat stappen achteruit, maar precies op dat moment loopt er een lange jongen de hoek om. Darlene ziet hem niet en knalt tegen hem op. ‘Hé, kijk eens uit!’ bromt hij, terwijl hij opkijkt van zijn mobiel.

‘Oui! La langue de l’embarrasements!’ zeg ik lachend. Met een rood hoofd en een glimlach op haar lippen kijkt ze de jongen na.

‘Zag je hoe knáp hij was?’ roept ze, als hij buiten gehooraafstand is.

‘Eh, nee,’ zeg ik nog altijd lachend. ‘Ik zag alleen maar hoe jij tegen hem aanliep. Super grappig, trouwens.’

‘Jij kijkt ook nooit naar jongens!’ zeurt Darlene. ‘Hoe moeten we dan roddelen, als jij nooit roddels hebt? Ik bedoel, hallo! Jongens!’

‘Ik kijk echt wel naar jongens, alleen ik ben er nog niet aan toe.’

‘Ja joh, blijf jezelf dat maar vertellen.’

De bel gaat. We staan nog steeds op de tweede verdieping. We rennen als de wind naar beneden en komen net op tijd bij het lokaal aan. Mevrouw Ness wilde net de deur dicht doen, maar wij waren net eerder binnen. Mevrouw Ness kijkt ons knorrig aan en sluit de deur. ‘Ga allemaal zitten! Tassen op de grond en boeken op tafel,’ roept ze. Darlene en ik gaan vooraan zitten, omdat er geen plek meer is achterin. Ik trek mijn tas open en gooi mijn Frans boeken op de tafel.

‘Welke pagina?’ vraagt Darlene.

‘Pff, geen idee. Pagina zeventig, geloof ik,’ zeg ik, terwijl ik zelf de goede bladzijde opzoek. Mevrouw Ness begint in het Frans over grammatica te praten. Ik kijk naar het whiteboard, waar ze allemaal dingen opkalkt. Ik heb moeite om het bij te houden. Op gegeven moment probeer ik het niet eens meer.

‘Ga je mee naar het park, vanmiddag?’ fluistert Darlene, terwijl mevrouw Ness ons vertelt hoe we vraagzinnen moeten maken.

‘Zeg ja,’ commandeert Echo.

Zonder verder na te denken antwoord ik: ‘Ja, goed.’

‘Top!’ zegt ze en ze kijkt weer naar het bord. ‘Maar de auto staat nog thuis. Pap zou kijken of hij de airco kon repareren, dus we zullen moeten lopen,’ zegt ze, terwijl ze een hartje tekent.

‘Oh, geen probleem,’ zeg ik. Darlene pent wat van het bord over.

‘Waarom moet ik naar het park?’ vraag ik, terwijl ik doe alsof ik moet hoesten.

‘Dat vertel ik je zo wel,’ zegt Echo. *‘Maar eerst heb je Frans.’*

HOOFDSTUK 6

De bel gaat. Eindelijk zijn Darlene en ik vrij, na zeven saaie lessen. We lopen het schoolgebouw uit, richting het park. Het is nog vrij zonnig voor de tijd van het jaar. Met onze tas over onze schouders lopen we op de stoep, naar het park. Het park ligt best wel dichtbij school en daardoor wordt het vaak bezocht door leerlingen. Darlene en ik gaan er zomers bijna elke dag wel heen.

We gaan het park binnen en lopen over het schelpenpad naar een bankje bij de vijver. We gooien onze tassen op de grond en ploffen met een zucht neer op het krakende bankje. Het is best wel druk. Er loopt een vrouw met haar kinderen rond. Haar zoontje rent achter zijn bal aan, terwijl zijn moeder met zijn zusje in de kindervagen rondrijdt. Ook lopen er wat klasgenoten rond, maar die zien ons gelukkig niet zitten. Een man staat bij de waterkant met broodzak in zijn handen. Af en toe gooit hij wat kruimels in het water. Eendjes zwemmen er vrolijk kwakend op af en pikken de kruimels uit het water op. Kleine kinderen rennen door het park en lachen en gieren vrolijk. Jonge moeders roepen naar hun